

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СТРУЧНИ ЛИСТ ЗА СВЕ ПОЛИЦИЈСКЕ РАДЊЕ

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут недељно. По потреби биће ванредних бројева. Претплата се шаље уредништву у Београду „Краљевској Милановој“ ул. бр. 16., а у унутрашњости код овлашћених скупљача или на пошти. Цена је листу: чиновницима, учитељима, званичницима, општинским писарима и осталим званичницима у опште годишње 12, полугодишње 6 дин. Гостионичарима и механицијима из унутрашњости годишње 12, полугодишње 8 динара. Жандармима годишње 6, полугодишње 4 динара, ну ови се по овој цени могу претплатити само преко својих команданата, полицијске односно пограничне жандармерије. Надлештвима у опште 20 динара на годину. За иностранство годишње 24, полугодишње, 15 динара. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Писма само плаћена примају се. Рукониси не враћају се. Огласи по погодби.

ШТА СВЕ ПРАКТИКУЈУ ЛОПОВИ

IV. Знаци.

б.) Знаци за споразумевање.

(НАСТАВАК)

Ако је пак потребно да писмо кога притвореника изиде на поље, онда га ваља чисто преписати и тај препис да притвореник у присуству чиновника потпише; препис се пошље на пошту, а оригинал се метне у архиву. Али да преваре може бити и поред све те пажње, доказује нам један врло поучан случај, који нам прича чувени немачки криминалиста Грос. Поседник једне мале шуме осумњичен је, да већ неколико година протура крадене ствари преко границе. Тај човек је затворен, али његова жена остављена је у слободи, пошто није било сумње, да би могла побећи, а имала је повећи број мале деце, од којих једно још беше на сиси.

Тај човек је на првом са-слушању одрицао све. Непре-стано је молио да му се допу-сти да види жену, јер има с њом да се разговори. Жена је доз-вата у суд. „Мени је изгледало веома сумњиво“, вели Грос, „то толико мужево наваљивање, да се са женом разговара, те од-бих његову молбу, али му ре-кох, да пристајем да ја кажем све жени што јој он жели ка-зати, те да ми исприча шта хоће. После дугог колебања, врдања и опирања рече он, да јој кажем само ово: „Нека добро храни волове, он их је до сад (док није ухапшен) добро хранио, па нека се и она побрине, да волови добијају добру храну.“ Ту безазлену поруку саопштих ја же-ни и она отиде.

Али та ме је ствар зани-мала дуже и још истог дана пошаљем жандарма, да се увери, да ли ти људи у опште имају волова. Одговор је гласио: „Имају три козе и једно кљусе, на коме је тај човек терао крадене ствари. Волова нити имају нити су их икад имали.“

Није било сумње да сам пао у клопку. Сам сам пренео поруку, која је извесно имала други смисао и која је за истрагу морала имати великог значаја. Ту ствар не могах дуго решити. Бејаш себи ставио у задатак, да ту погрешку пажњом и тачношћу колико је више могућно поправам.

Дуго времена после, пошто је истрага довршена, имао сам у затвору једну девојчицу, која је међу Циганима одрасла и која је на најпрепреденији начин научила да краде. Сирото створење, које су Цигани можда били малено украли, било је врло захвално и причало ми је многе циганске маријетлуке. Између осталог упитам ја девојчицу, шта то значи „хранити волове“, и добијем одговор, да у том крају значи: „Господу судије лагати и ништа не признати.“ — Дакле смисао оне по-

руке био је: „Ја до сад нисам ништа признао, не признај ни ти ништа ни под којом погодбом.“

Друга једна врста споразума врши се с помоћу писмена урезаних у дрво. Кад се н.пр. обична писмена утисну у дрво тако, да та удубљена слова састављају реч или реченицу и кад се преко њих струже оштрим ножем или што је још боље комадићем разбијеног стакла дотле, док та слова не постану невидљива, она се опет могу распознавати, кад дрво овлажимо. На име струготине од дрвета збију се у шупљину слова, те она за то и постану невидљива; кад се те струготине овлаже, оне набујају и дигну се, те тако се сад слова виде у испу-ченом облику. За тај циљ може се употребити свако дрво, а наравно да је боље оно, у кога су струготине финије (н. пр. липа, јавор, крушка). С тога ваља пазити на сваки комадић дрвета, који се предаје притворенику с поља у затвор, н. пр. на заклопце ручних огледала, дршке од четака, чешљеве, ку-тије с јелом и т. д. Прича се за један случај да су таква

слова била исписана на дрвеној лажици, па су се читала, пошто се лажица овлажи у чорби. Онај, који је с поља притворенику до-носио јело, говорио је, како је тај човек „тако навикао на др-вену лажицу“, те ником није ни падало на ум да забрањује уношење у затвор „безазлене“ лажице.

Да споменемо још један начин споразумевања. У једној великој парници било је при-творено двадесет осам људи, а пошто су апсанске просторије биле врло ограничене, у скоро се опазило, да притвореници на разне начине једни с другима кореспондују. Пошто је то ства-ри врло шкодило, поставе се војничке страже, и сад су дан и ноћ по ходницима шетали тамо амо војници. Али то је имало утицаја само неколико дана, за тим се на целој линији притво-

реника у њихним одговорима опазила промена фронта, они су се дакле дописивали опет. Иследник, који је стао марљиво вребати, опази једном приликом како се кроз прозорче на апсанским вратима, које због мотрења стоји отворено, по-маљају руке, које војнику кад прође, задену нешто за стражњу фишкеклију. На другим вратима се опет видеде једна рука, која је то „нешто“ узела иза фишкеклије, и то је тако ишло даље: војници су, и не слутећи, били писмоноше. Притвореници по-што нису имали хартије, писали су на крпцима, које су це-пали од својих кошуља. Једина оловка, која је стојала на распо-ложењу, путовала је с писмима из руке у руку и употребљавана.

в.) Знаци за познавање.

Ти знаци су интернационални и задатак им је да с по-моћу њих лопови један другог налазе и познаду.

Види опис на стр. 286.

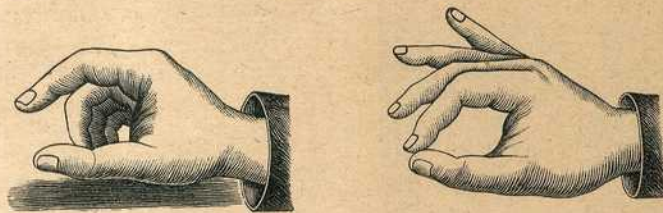
Где се год састану два кесароша: у гостионици, на тргу, у цркви, на железници или у притвору, за њих је врло важно, да један другог што је могуће брже познаду, било да један с другим заједнички ступи на посао, било да се увере, да се један другог нема бојати, било да се спречи, да се један не труди да другог као жртву употреби и тако н. пр. у лажном коцкању драгоцено време губи.

За иследника је довољно да зна, да има таквих знакова, да су познати и да се разумевају, докле је год лопова. Ако то иследник не зна, многи ће му случај остати необјашњен.

На пример окривљен је неко, да је покушао у железничком купеу покрасти једног сапутника. Окривљени се брани тиме, да је било немогуће покрађу извршити већ с тога, што је према обојици њих седео један „елегантан господин“, који је целу ствар морао био опазити и пред чијим би очима немогуће било усудити се красти. Тај господин је отпутовао даље, не зна се куда, али никако није могуће да је могао бити саучасник у покушају крађе, пошто се доказало, да је ушао у воз пола дана раније него окривљени. Многи би можда целој тој причи поверовали, кад се не би знало, да је један једини покрет руке, што га је један од њих учинио, а други на њ одговорио, био са свим довољан, да обојицу увери, да се један другог нема ништа бојати.

На тај начин се споразумевају по ваџарима и гостионицама и т. д. лажни коцкари, који један другом одмах помажу, ма да се пре тога нису никад видели. Они најпре играју безазлено, најпре добија један, за тим други. То задобија поверење присутних. Или: они играју какву игру, у којој се погађају карте. У тој игри добија већином онај, који погађа. Они играју тобож више из задовољства него ли за паре, а кад се гледаоцима свиди те и они почну с њима да играју, онда се више не игра из задовољства, већ за крваво стечене паре и онај што погађа карте, изгуби и последњу аспру. Или: Један игра, а онај други што се знаком показао, седи иза партнера и показује му, какве карте имају други.

Тих знакова по којима лопов лопова може да позна има веома много. Овде доносимо два знака, који се употребљавају у Немачкој, али оба та знака, разумеју лопови целе „цивилизоване“ кугле земљине и то не само сада, већ од толико столећа.

Кад знамо да има оваквих знакова, моћи ћемо обележити као могућна многа казнима дела, за која иначе не би могли ни помислити да постоје.

За иследника је од мањег, али за лопова од врло великог значаја једна врста намигивања, на немачком тако звани „Scheinlingszwack“, који се састоји у томе, што се једно око затвори а другим се шкиљи преко носа. То намигивање је у лоповском животу од врло велике важности и доста пута је почетак заједнице, која је дужег или краћег века.

Не треба заборавити, да „пријатељства“ између лопова по правилу не трају дуго. Много има којечега, што им квари слогу: подела плена, сумња у издају, неспоразум у погледу на извођење неког предузећа, завист због веће вештине једнога, гнев због неумешности другог и т. д. За тим не иде им у рачун да дуго заједно остају и с тога, пошто властима јако пада у очи пријатељство људи, који код њих и онако најбоље не стоје. Из свега овога излази, да у лоповском животу владају непрестано промене, да се они састају ради једног или двају предузећа, да све опасности, плен и тајне братске поделе а за тим се растану да се више никад не виде. С тога им је потребно да непрестано налазе нове другове, а то им је, само ако су унеколико вешти, врло лако. Људи, који теже ка неком одређеном циљу у добром и у рђавом смислу, налазе се и познају лако, могло би се рећи инстинктивно. То је за то што сваки од прилике зна своје особине, те их лако проналази код другог. Ко је само имао прилике да посматра,

могао је увидети, да се страсни ловци налазе исто тако брзо као цедерасте, шахисте, научни испитивачи, пијанице и хазардни коцкари. Тако исто наћи ће лопов лопова између стотине поштених људи. Један миг ока као питање с једне а други миг као одговор с друге стране, и још исте вечери извршава се покрађа. Тако се једино и могу објаснити случајеви, да су људи, од којих је сваки дошао, бог те пита одакле, могли заједнички извршити неку операцију.

Био је један овакав случај. У полицијском извештају о некој великој покрађи стојало је, да би се безусловно морало закључити да је то дело извршио један чувени обијач (који је имао врло карактеристичан начин при обијању), да он није тек „прекјуче“ пуштен с дугогодишње робије, те није имао кад да тако брзо нађе три до четири друга, који су били неопходно потребни за извршење тог дела. С тога пустише дотичног да мирно путује и тек много доцније утврђено је, да је ипак он био аранжер те провале, и, као што је један од његових саучесника додао, помоћнике је нашао и домаћио служећи се намигивањем.

г.) Акустички знаци.

Ови се знаци употребљавају разно. Тако најпре долазе:

1.) Довивања и опомене.

Први се знаци представљају готово искључиво животињским гласовима, на име таквим гласовима, који се обично ноћу чују. Појмљиво је, да људи, који се спремају да изврше неки напад у шуми, или се приближавају некој кући, не ће дозивати један другог по имену, нити ће од себе давати каква гласа, по коме би их други опазили. Животињски глас, кад се још добро подражава, није никад сумњив, а кад се претходно учини договор исто је тако и поуздан, као и кад би кога именом дозвали.

Тако веома се употребљава кукурекање петла, пренелично пућкање, кретање жаба у близини вода, а најрадије пак совин глас. Сова има свуда, у шуми и пољу, по брдима и барама, у усамљеним пределима и у близини човечијих станова, у вече као и у јутру, њин глас, дакле није никад сумњив, па га чак врло радо употребљавају и ловци, кад један другог у шуми довикују. Ни једна животиња не плаши се тога гласа а људе хвата неки празноверни страх кад чују сову, те тада воле да затворе уши но да припазе на цепове.

Употреба ових животињских гласова може у понеким случајевима за иследника бити од важности. Кад н. пр. треба дознати, да ли је неки напад у шуми извршен с помоћу саучесника, упитаће се сведок, да ли се пред само дело или после њега чуо совин глас. Ако се каже да јесте, онда би то већ морао бити неки особит случај, да је баш на месту дела права сова била.

Опомене се састоје такође у животињским гласовима. Оне се употребљавају у тренутцима, кад прети каква опасност. За њих није потребно бог зна какво споразумевање, доста је да један од лопова звиждне, удари длан о длан, и сваки његов друг склања се. У таквим приликама се употребљавају и речи из коцкарског језика. Наши имају за то реч „љај“, коју смо већ донели у речнику, и која значи бежи.

(СВРШИЊЕ СЕ)

ПОЛИЦИЈСКИ РЕЧНИК.

Општински послови.

Суђење код општинских судова.

а. тужба

Суду општине пожешке

Милош Борисављевић, абадија овдашњи, дугује ми од узиманог хлеба, из моје хлебарске радње 58 динара.

Како на више мојих потраживања, овај дуг неће да ми плати, то сам принуђен тужити га суду, и молити, да га на плаћање истог осуди, да ми накнади плаћену таксу и на име трошка и дангубе десет динара.

За доказ подносим рабош „квочку“, из кога ће се суд о дуговној суми уверити, а „пиле“ се налази код туженог.

Основ тужбе дуг од узиманог хлеба.

Вредност дажбине 58 динара.

Докази: рабош „квочка“.

27 маја 1897 г.

Пожега.

На *полеђини*

Бр. 574. одредити рочиште за пресуђење овог спора.

27/V 1897. г.

Пожега.

б. белешка

Марко Петровић
хлебара овд.

Председник суда
М. Драгић

Рађено у суду општине
пожешке 12 јуна 1897 год.
у Пожези.

Белешка по спору
Марка Петровића, хлебара овд.

Противу

Милоша Борисављевића абаџије овд.
Због дуга од узиманог хлеба.
Доказ рабош

Судили су
Председник суда

М. Драгић

Судије

П. Јанчић

С. Илић

Деловођ

М. Атић

На данашње рочиште дошли су парничари.

Нису су се могли поравнати.

Тужилац оста при тужби, тражећи да суд осуди туженог на плаћање дуга, да му накнади таксу и за данашњи предстанак 10 динара.

Тужени рече: доиста дугујем тужиоцу од узиманог хлеба но не толику суму, коју он тражи, но само 28 динара. „Пиле“ сам [изгубио, но љу се заклету на моје наводе, а верујем и тужиоцу на противно.

Тужилац рече: да заклетви овде нема места, пошто он подноси рабош који је потпун доказ о постојању дуга, и пошто исти рабош тужени признаје као свој.

в. судски разлози

Тужилац за доказ свога тражења подноси рабош, који тужени као свој признаје. Из истог се види, да је тужени од узиманог хлеба, на истом задужен са 58 динара. Наводима туженог да је сума задужења мања, нема места, јер зато би могао за доказ поднети само „пиле“, које тужени вели да је изгубио. Тако исто код већ поднетог доказа, нема места заклетви. Зато суд општине пожешке на основу §. 6., 13. и 15. грађ. поступка.

Пресуђује

Да тужени Милош плати тужиоцу Марку, педесет и осам динара дуга од узиманог хлеба, да му накнади таксу у 3-20 динара и на име трошка и дангубе пет динара.

Пресуда одмах саопштена парничарима.

Од суда општине пожешке 12 јуна 1897. године № 732. у Пожези.

Председник суда

М. Драгић

Чланови:

П. Јанић

С. Илић

Деловођ

М. Атић

NB Заведи пресуду са белешком у протокол пресуђења. Рабош као доказ вреди у колико се истог „квочка“ слаже са „пилетом“, и када је исти потписан од стране дужног, или је утврђен његовим печатом. — §. 25. грађ. пост.

а. тужба

Суду општине ваљевске

Сад о Михаљу дану ове године, држао сам на вашару ортачки шатру — механу, са Јованом Петровићем, пиљаром овд.

По свршеном рачуну и исплати свију трошкова око постављања шатре и расклапању исте зарадили смо на чисто око 300 динара.

Према овоме има ова зарада да се подели на нас двојицу и онда мени припада на мој део 150 динара.

Како Јован не пристаје на леп начин да ме исплати, то га тужим суду и молим да га осуди на плаћање ове суме, да ми накнади плаћену таксу и на име трошка и дангубе 20 дин.

За доказ да смо ову радњу радили ортачки, и да ми је по пречишћеном рачуну, ову суму дужан платити, позивам се на сведоке: Петра Ранчића абаџију, Марка Илића пиљара, Јоцу Костића ковача и Лазара Папића каф.

Тужбе основ дуг од ортаклука.

Вредност тражбе 150 динара.

Доказ сведоци.

3. октобра 1897 год.

Ваљево.

б. белешка

Марко Илић
касапин.

Рађено у суду општине ваљевске 5/X 1897 год. у Ваљеву.

Белешка по спору

Марка Илића касапина овд.

противу

Јована Петровића пиљара

Због неиспуњења уговора о ортаклуку.

Вредност тражбе 150 динара.

Судили су
Председник суда

П. Спасић

Судије

Н. Илић

Т. Ивковић

Деловођ

А. Спасић

На данашње рочиште дошли су парничари и сведоци.

Нису се могли поравнати.

Тужилац оста у свему при тужби.

Тужени рече: не признајем тужиоцу никакав дуг од ортаклука, јер шатру на Михаљском вашару нисмо држали ортачки, но је он радио код мене у шатри као обичан надничар, и што је имао да прима, ја сам му исплатио. Тражи да се тужилац одбије и да му плати дангубе 6 динара.

Испит сведока

I Петар Ранчић, абаџија, има 42 године, у свему способан за сведока на питање суда каза:

На два дана пред Михаљ дан ове године, седео сам у друштву са тужиоцем и туженим у кафани Лазара Папића, и тада сам чуо да су се исти споразумели да раде ортачки у шатри на вашару тако: да тужени о свом трошку направи шатру а тужилац да донесе судове, а пиће и остало дао им је на вересију сам кафџија Лазар, па о свршетку вашара, пошто се исплати трошак око шатре и дуг, онда да деле чисту зараду по пола. На исказано љу се заклету. Дангубе тражим 4 динара.

II Лазар Папић каф. овд., има 38 година, способан за сведока на питање суда каза:

На два дана пред Михаљски вашар, у мојој казани, споразумели су се тужилац и тужени, да раде ортачки у шатри на вашару, тако: да тужилац о свом трошку подигне шатру, а тужени да унесе остали прибор и судове, па по свршетку вашара по исплати свију трошкова, да добит деле по пола. У то име ја сам им дао пиће и остале потребе на веру. По вашару тужени Јован исплатио ми је сав дуг, а како су они свршили рачун не знам. Заклећу се, дангубе тражим 4 динара.

III Марко Илић пиљар, има 48 година у свему способан за сведока каза:

Први дан по вашару, а када су тужилац и тужени раскопавали шатру и прегледали рачун, био сам на лицу места и тада сам видео да им рачун стоји тако: да су на чисто преко свију трошкова зарадили 300 динара, и тужени је тада рекао тужиоцу, на твој део долази 160 динара. Имам да наплатим нешто од вересије од продате стоке на пању, зато дођи сутра у механу Рончевића, па љу ти све поштено исплатити. Тужилац је на то пристао. Заклећу се. Дангубе тражим 4 динара.

IV Јоца Костић ковач, има 26 година у свему способан за сведока каза:

У свему као и сведок Марко. Заклеће се. Дангубе тражи 6 динара.

Тужени изјави да сведоци неистину сведоче.

Сведоци су на своје исказе заклету.

WWW.UNILIB.RG., судски разлози

Исказом испитаних сведока Петра и Лазара, утврђено је то, да је између тужиоца и туженог био закључен уговор о ортаклуку за рад у шатри о Михољском вапшару. Сведоцима, пак, сведока Марка и Јована, утврђено је то, да су ову ортаклуку радњу обављали и да је тужиоцу на његов део припало по прегледаном рачуну 150 динара, и то, да је тужени то обећао сутра дан исплатити. Овим сведоцима заклетих сведока суд поклања своју веру и налазећи да је тужилац своју тражбину потпуно доказао, на основу §. 6. и 13. грађ. пост.

Пресуђује

Да тужени плати тужиоцу на име зараде из ортаклуке радње 150 динара, да му накнади плаћену таксу у 7-20 динара и на име трошка и дангубе 5 динара, а тако и сведоцима по 2 динара дангубе.

Тако пресуђено и одмах саопштено парничарима.

Од суда општине ваљевске 5 октобра 1897 год. № 8734 у Ваљеву.

Деловођ
А. Спасић

Председник суда
П. Спасић
Чланови
Н. Илић
Т. Ивковић

NB Заведи пресуду са белешком у протокол пресуђења.

ИЗ ЦРНЕ КЊИГЕ ЈЕДНОГ ПОЛИЦИСКОГ ЧИНОВНИКА.

(у преводу М. П. Јовановића).

14. ЊЕГОВ ПРВИ СЛУЧАЈ.

Макс Херберт био је најмлађи, али и један од најревнојних чиновника наше полицијске дирекције. Радио је по различитим канцеларијама и свуда се показао врло употребљив, само му још никако не испаде за руком да му се даде у самосталан посао какав интересан случај, на коме би могао, као вешт полицијски чиновник, опробати своју подобност. И то се да разумети. Интересни су случајеви у полицијскоме животу махом само злочини важније природе. Брзо проналажење њихово, добро поимање дела и успешно гоњење злочинца зависи углавном од правилно предузетог „местног увиђаја“ и прве истраге. Ако при том испадне за руком утврдити „основе подозрења“ за које се можемо ухватити, има изгледа за повољан резултат, иначе ће се полицијска власт неминовно забатргати у далека и дугачка истраживања, која су — ако не дође у помоћ каква срећна случајност — често са свим безуспешна. Због тога сваки старешина гледа да повери извиђај каког интересног случаја само оним чиновницима, чије искуство и подобности виде му се за то најподеснији. Добар избор таког чиновника долази на терет одговорности, коју носи шеф полиције. Није, дакле, немање поверења, него са свим разумљива обаврност узрок, што Херберт до сада не доби ни један интересан случај. На његову молбу, управитељ полиције одавно му је то био обећао, али још никако не хтеде наћи повољне прилике да то обећање и испуни. По томе се може судити каква беше радост овог младог господина, кад одмах по закључку позоришне представе, којој је као надзорни чиновник присуствовао, доби директан налог управитеља полиције ове садржине:

»Сад ми баш донеше ово, случајно нађено и врло сумњиво, писамце. Отидите одмах на само место, да предузмете што служба тражи. Налажем највећу смотреност и очекујем подробан извештај.
Управитељ полиције.«

Приложено писамце није имало адресе, а гласило је:

»Све је покушано, али у залуд. Што је намишљено, мора се учинити и Ц. уклонити. Отров ми се не допада, по најбоље је куршум кроз главу. Данас је красна прилика, Бабо до поноћи није код куће. На сигурно те чекам на вратима врта, ливадска улица број 6, чим куцне 10 сати. Рок се мора одржати.
Ф.«

Лице младога чиновника озари се радомљу.

»Ах, једва једном један интересан случај, једно предумишљено убиство, или бар покушај тога. Управитељ ће видети да се неће у мени преварити!«

Правило је, да се позориште по свршетку представе не оставља, док се свет не разиђе. Повредивши тај пропис, он најжурније остави позориште и с једним агентом јавне сигурности притрча једном фијакеру.

»Као ми је, већ сам заузет, госп. комесару.«

»Службена реквизиција! Возите најкраћим путем до угла ливадске улице. Али нека коњи јуре што брже могу. Неће вам бити штете.«

»На вашу одговорност, госп. комесару.« Кочијаш шибаше своје вранце и кола летеше преко камена тако да варнице севаху.

Херберт кресну једну жижицу и погледа у сахат.

»Четврт до десет. Да ли ћемо моћи за четврт сата стићи у ливадску улицу?«

»Тепико, и ако је кочијаш добро ознојио своје коње«, одговори агенат. »Ливадска је улица у околи летњиковаца, ван вароши; обично се рачуна возња добра пола сата.«

»Али ми хоћемо, ми морамо на време стићи; било би ужасно да нам неколико минута задоцњења све поквари!«

Херберт мучаше велику муку, чинило му се да се возња отегла у вечност. Кад, најпосле, кола стадоше и из њих изађе, погледа у сахат.

»Десет сати већ прошло, брзо, док није било са свим доцкан!«

Док су стигли до врата врта број 6 у ливадској улици, у којој су готово све само високи зидови вртова и гвоздени преплети, прође још скоро десет минута. Мала врата беху добро закључана, а нико се не могаде видети у близини. Полицијски агенат стаде добро разгледати по околини.

»Госп. комесару«, јави он по том, »ја се сад умем наћи, и ако је помрчина. Закључана врата воде у велики врт породичног дома трговинског саветника Р., а главни улаз је куће одмах тамо лево на углу.«

»Трговинског саветника Р. — а, дакле он је тај, против кога је план скројен да се нападне. Ви чувајте стражу овде и задржите одмах сваког сумњивога, који се вратима приближи. Ја ћу спред у кућу.«

Чиновник хиташе правцем, који му је агенат показао и лако нађе улаз у кућу. Капија стајаше отворена, а тако и врата на кући.

Младом човеку, у узбуђењу његову, то и не падаше што у очи. Мало тренутака, и он стајаше у јасно осветљеном вестибилу кућном; и тек што хтеде похитати уза степенице за први спрат, а на њима се појави, у оделу отворене боје, нека женска прилика, јако узбуђена и потресена.

»О, Боже, ту сте већ једанпут, ако већ није доцкан!« викну му она и стрча низ оно мало степеница.

Доцкан! Та реч као гром удари у Херберта.

»Госпођице, шта се догодило?«

»Немојте да вам објашњавам. Сад баш одвукоше га да га убију. Морамо их спречити, ви ћете га спасти.« Гласом пуним жецања каза она ово, узе младога човека за руку и пође са њим у врт.

»Ја ћу га спасти«, увераваше је Херберт, хитајући непознатим путем кроз врт за девојком, која напред трчаше. На једанпут јекну пуцањ. Девојка врисну и у очајању подиже руке. »Доцкан, убили су га!« Херберт за тренутак стајаше не знајући шта да мисли. Убиство извршено, и то баш пред носом му, и он га није могао спречити... Где је пушка севнула, видео је он јасно неколико њих.

Хтеде да потрчи тамо, кад неки човек натрча на девојку, рекавши јој:

»За Бога, Елза, шта ћеш ту?«

Девојка одгурну човека. »Не дотичи ме се, твоје су руке умрљане крвљу његовом!«

Једним скоком, Херберт стаде уз човека и ухвати га за мишицу.

»Убицо! Хапсим те у име закона!«

Човек се грохотом насмеја. »Па ко сте ви, господине?«

»Полицијски чиновник. Ако сам дошао доцкан да спречим злочин, злочинац ми неће умаћи.«

»Али то је сувише лудо! Ја сам правник Фриц Р., син трговинског саветника Р.«

»То ћемо видети. Кога сте убили?«

»Убио? Ни муву у свом животу нисам убио.«

»А пуцањ, који се сад чуо?»

»Пуцањ?...«

Млади човек погледа очевидно збуњено у девојку.

»Признај само, ја све знам«, јецаше она, »нашег сиротог Цезара гнусно сте из пушке убили!»

»Цезара?!«

»Па да, старог пса наше куће. Њега је веома волела моја сестра, а и мени беше мило то верно псето, па сам замолио свог пријатеља, драгонског поручника Ота од Б., да га он убије из пушке а не ја. Зар није, Ото?» — запита млади човек, окренувши се младом официру, који тог тренутка прилажаше с чуђењем на лицу.

»Тако је. Мислим да сам овај, не баш пријатан, задатак савесно извршио и сиротом Цезару свршетак учинио лаким. Одмах је био мртав, а вртар ће га одмах затрпати земљом.«

Разочараност младог полициског чиновника, чије су смеле наде једним ударцем тако свирепо уништене, не да се описати. Најзад победи добра воља младих људи, који су се овде нашли из тако чудне случајности, и он прими позив младога домаћина, да се о догађају објасне уз чашу вина.

То не беше тешко. Случај је одиграо ону заједљиву шалу, која с времена на време као какав проплавак пушта нешто веселе светлости у мрачну шуму полицискога живота.

Цезар, престарело псето дома трговинског саветника Р., морало је бити убијено због старачке болести, која се није дала лечити. Како се у кући нико није могао на то одлучити, Фриц је за ту услугу замолио свога пријатеља Отона од Б. и, доследно томе споразуму, цедуљом једном јавио му згодан тренутак да се то учини. Официр је то писамце, састављено у тону младићском, или где забацио или изгубио. Онај који га је нашао, ушчуђен злокобном садржином, сматрао је за дужност предати га одмах дирекцији полициској. Кад је Ото од Б. тачно у 10 сати у вече нашао се у летњиковцу и с Фрицом повео пса, на смрт осуђена, у врт, сестра је то приметила. Па да би, ако може бити, спасла своје мило псето, Елза се у том страху реши да најбрже зовне марвена лекара из оближње драгонске касарне, за то одмах посла момка по њега, а по том, у оном узбуђењу, угледавши младог полициског чиновника у његовој униформи, држала је да је војни ветеринар. — Доставши око пола ноћи кући, трговински саветник Р. зачуди се друштву младих људи, које затече још у најживљем разговору, и беше први, коме је овај шаливи догађај испричан.

Али Херберт га је доцније, кад је бивао при доброј вољи, причао још неким. За то мислим да ме неће кривити за индискрецију што изнесох овде тај догађај, тим мање што је његов главни јунак на скоро за тим оставио полициску службу а започео мирнију политичку каријеру, која обећава далеко више. Наравно, није се никад одао, да га је на то одлучио овај први интересан случај његов.

НА ГРЕХ НАВЕДЕНА

Целог дана квартални чиновници журили су у потери на скитнице. Члан г. Ч.... бавио се неколико дана на осуству и мени паде у део та почаст, да као најстарији квартални писар, тих неколико дана заузимам положај старешине кварта П-ског. Положај ласкав али тежак.

У први сумрак стиже и последњи писар. За њим два жандарма дотераше четворицу везаних. Познате птице које се бележе у ред опасних и на које се одавно вребало. Нађени су и похватани тамо негде око »Сибирије« у Палилули.

Наредих, да се из подрума изведу у авлију и остали што су преко дана дотерани. Пребројасмо их; беше равно двадесет на броју.

— Г. М..., рекох своје млађем колеги, направите спроводницу па кроз по сата да се одведу сви у Управу на препоштите. Нарочита пажња нека се обрати на све да не умагну, и показавши руком на ову последњу четворицу. Сутра рано нека их доведу; саслушаћете их па да донесемо пресуде.

Тек што уђох у канцеларију да закључим дневни рад, да испотписујем нека акта, чух неки разговор пред вратима. Кроз жагор чуо сам и један молећи женски глас »јавите ме г. писару.«

— Ко је то, Живане? викнух из канцеларије и у исто време притиснух на дирку електричног звонцета.

— Чича Л... и једна жена, одговори жандарм — одација. Кроз отворена врата видех их обоје.

— Уђите, уђите. Које добро, чича Л...?

То беше човек од преко 60 година. Палилулац је и живи од земљорадње, али тај вам је жива историја; врло бистар и паметан старчић; зна вам све причати као какав историк, све догађаје још из доба Кнеза Милоша, па до данас.

Погледах на жену; она тихо јецаше. Са опалог и уплаканог лица, виде се јасни трагови некадање лепоте, а проседа коса што јој вираше испод мараме, чинила ју је веома интересантном. Само понашање, држање и начин изјављивања бола њене душе казиваше, да не припада ономе простачкоме палилулскоме сталежу.

— Ево због ове жене, дошао сам да те молим, господине. Њен син ухваћен је данас у потерици; молим те да га пустиш.

Чича Л... за тим отпоче да прича укратко шта зна о ухваћеноме сину ове жене доказујући ми, како писар није имао права да га тера у квартал.

Мени беше доста само реч његова. И сама појава ове жене, признајем, учинила је на мене такав утисак, толику побуду сажаљења, да сам без икаквог даљег објашњавања узео и артију; написах неколико редака као молбу њену у виду саслушања и на полеђини ставих решење:

»Пошто и Л... овд. тврди, да Јоца М. син молитељке није скитница, да се исти не спроведе у затвор, но да се пусти кући.«

И потпис ове жене на овоме саслушању потврди моје мишљење о њој. Беше јој рукопис лак, читак и доста исписан.

Наредих да Јоцу пусте. Жена ова, за коју из потписа видех да се зове М. М. удова, лако се поклониле у знак благодарности; са њених усана чух само једну реч: хвала, и оде.

— Ти, господине, видим, не познајеш ову жену, рече Л... кад изађосмо из канцеларије.

— Не.

— А јесте ли познавали покојног газда П.... бив. овд. трговца.

— Нисам, али сам слушао о њему.

— Е то је његова....

— Шта, ње....!

— Јест, то је његова жена. Велика је њена историја, господине. Сутра да се нађемо код »Орача« на каву, да ти причам, па да се чудим.

— Па причај ми сад.

— Е не могу, чекају ме деца на вечеру, већ је доцкан. Због ње се задржах а ја сам у ово доба увек код куће.

— Онда сутра?

— Сутра.

Ми се растадосмо. Он оде у Палилулу, а ја ка Теразијама.

(СВРШИТЕ СЕ)

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА.

Ђурђе — Ђорђе Ненадовић — допов. Средњег стаса, приомањаст; усне му испречене и преко горње средином као засечене. Има му 23 године а већ је био на смрт осуђен. Срећним случајем по Ђурђа касациони суд поништи пресуду, и на поновном суђењу беше осуђен на 20 година робије у тешком окову са пет година полицијског надзора. Ено га сад тамо у западном делу београдског казамата, где вуче тешко гвожђе, и зове се Бр. 3084.

А за шта све то?

Ни за шта!

Ама није ни за шта. Оно ако се узме вредност покрађе, онда је ни за шта, али кад је Ђурђе ту крађу извршио на начин како то врше они људи, који су готови да ударе на човека и пушком и ножем, онда је за шта!

Он је већ једном као малолетан осуђен био ни за шта па му љаво није дао мировати но забраздио даље.

1. Ноћу између 19. и 20. новембра пр. год. обијен је вајат Глигорију Остојићу из Петке; украђено му је 60 дин. у банкама. Ту је крађу извршио Ђурђе у друштву са Љубомиром Ђорђевићем из Келија. На његов део припало му је 30 динара. Е то баш није ништа.

2. Ноћу између 10. и 11. октобра исте године, обијен је катанцац на вајату Андрији Спасићу из Шопића. Лопови су покради у новцу и стварима 189 дин. и 90 пара. Толико је оштећени показао. И ту крађу извршио је Ђурђе са истим Љубомиром у друштву. И од те покрађе пало је Ђурђу на део нешто пара и нешто ствари, које скупа износе највише 50—60 динара. И то није ништа.

3. Ноћу између 15. и 16. новембра исте 1897 год., са кованлука Јовице Јанковића-Даниловића из Петке, украдена је једна кошница пуна меда!!!; мед је истрешен и однет а кошницу је лопов оставио. И ту крађу извршио је исти Љубомир. Шта може да вреди кошница меда?

Дакле за некаквих стотину динара метнуо је главу у торбу, коју не би ни извадио да случајно није прва кривица и осуда његова била у малолетству.

Ето шта бива са лажним људима који о себи не воде рачуна.

Изнесећи Ђурђеви слику и кратак опис његових почињених дела, ми би предложили: у сваком селу, где год наш лист допире, нека они писмени људи сакупе сељачку младеж око себе, а нарочито оне који су као несташнији познати, па да им ово прочитају и објасне, како се и „ни за шта“ може осудити на смрт; и да им препоруче, да у туђе не дирају ко у своје рођене очи.

Рајко Ђурић звани „Прнобарац“, лопов и кесарош... И он је вашарски „трговац.“ Да баца „попа“, да осече кесу, — за то је мајстор. По занату је берберин, али многи Мачвани од овог лупежа, обријани су без бријача, и опишани без маказа. Ни броја се не зна колико је пута Рајко са тамбурицом примамео по ког наивног сељака па му умилним гласом певачио „за један часак радости, хиљаду дана жалости.“ И сиромаш сељак, заиста у његовој свирци и песми уживао је, за један часак радости. Али кад се после пипне у недра и види да нема кесе, у којој беше сва његова замука, да му нема уштећевине за порез и друге намирнице — онда зар не наступи за њ оно друго — хиљаду дана жалости?

Поред све своје вештине, Рајко је у два маха пао у клопку, за то да оставимо све његове иступне кривице, о којима мучно да би се и могло исцрпно говорити. Пустимо ова два кратка извода из судских акта из 1891 и 1897 године:

1. Ноћу између 19. и 20. децембра 1891 год. Рајко је обио вајат Симе Стевановића, земљоделца из Црне Баре, и из истог украо одело сина Симиног Драгутина. Због ове крађе, од стране шабачког првостеп. суда осуђен је на две год. робије. Са осуде је пуштен 6. децембра 1892 год.

2. Ноћу, између 22. и 23. септембра 1897 год. у механи прнобарској украо је 120 дин. Живошћу Гајићу, земљоделцу из истог села. Ухваћен је одмах сутра дан. Пресудом апелаци. суда од 24. марта 1898 год. № 1214 осуђен је на две године затвора, и 12. јула тек. год. спроведен уприви пожаревачког казненог завода на издржавање осуде.

Рајко је родом из Црне Баре, среза мачванског, има 36 год. средњег је раста, сувољав, косе угасите, очију зелених, бркова риђих.

МАЈСТОРИЈЕ ВАРАЛИЦА

П. ЛИНДЕНБУРГ

Прев. Доб. В. В.

„Лопов краде, а варалици дају“, то је позната париска изрека, која се сваког дана обистињава поново. Хиљадама хиљада превара дешавају се већ годинама по Паризу. Варалица је најнажљивији посматралац париског живота, и он га познаје из основа. Као какав најревноснији новинар, варалица прати савремене догађаје, као и појединости увек променљиве париске хронике; он зна за сваку случајност, која ће се догодити, а коју може употребити у своју корист.

Кад су се пре неколико година бавили у Паризу официри једног руског корпуса, један је део париског становништва био електризован искреном радошћу. Баш је тада био једног дана по подне концерат у Тијеријској башти. На једној клупи седео је један угледни Парижанин са својом супругом и ћерком; к њима приђе и седе на њихову клупу један фино одевен младић, и у скоро се почеше разговарати. Младић човек, који је говорио француски са страним нагласком, представи се као руски мрнарски официр, Ромиков. Брачни пар је био веома расположен; он је био врло богат, а пређе је трговао; вече проведоше заједно, вечерали у су једној од најбољих ресторација. За сутра обећа Рус, да ће доћи к њима на њихову домаћу светковину, и то у униформи. Господину, госпођи и госпођици Барбијер беше срце пуно радости, јер је изгледало, да се официр Ромиков веома интересује за госпођицу Луцију, и ко зна, ко зна, да неће бити поред политичког савеза и још какав! Господину Барбијеру су завиделе еснафлије и рођаци, који су присуствовали тој свечаности, кад се указао у сали млади официр у својој сјајној руској униформи са Владимировим орденом на грудима, и кад одведе Луцију к столу, те је својом забавом очара, као и све присутне. О, та било је необично весело; и после ручка остадоше гости још позадуго, а господин Барбијер отвори своја најбоља вина, која је ретко и сам пио. Мало после тога позва официр домаћина на страну и рече му: „Молим вас за неколико речи на само, драги господине Барбијеру“, и томе је следовала прича, како мрнарски командант руског корпуса хоће да приреди почасну гозбу грађанима вароши Париза, али командант нема толику суму новаца код себе, даље, како му је он причао о своме познанству с господином Барбијером, како ће командант евентуално примити доброту господина Барбијера за неколико дана, докле новци не стигну из Русије — у кратко, господин је дочекао велику срећу, што је могао да послужи свога госта са 6.000 франака. И новац и официр, који не беше официр већ варалица, никада се више не врати.

Готово у исто време, када је владао страх међу парижанима од Равашолоа, ишла су тројица људи код богатих становника, па им се представљаху као анархисте, и молили су за милостињу, да би могли ићи на „општи ручак“, т.ј. у салу, где се увек добивала топла чорба, поред анархистичких предавања. Многи од ових, које су за помоћ молили, давали су по пет, десет, па и двадесет динара из страха, да не би од равашолских другова били почаствовани којом бомбом. Овој је тројици ишла жетва веома добро, док не падоше у руке полицији.

Весела је историја, која је била у вези са кратким бављењем у Паризу набоба од Раншуре. Пред једним од највећих базара застаде један еквипаж, и из њега изиђе прво један господин у фраку са сјајном звездом ордена, а за њим два Индијанца са турбанима и у шареном оделу, који показаше господину пут у радњу. „Набоб од Раншуре“, одмах се разлеже по радњи, те се шеф радње и први му помоћник пожуреше, да се ставе на расположење овом високом госту. Господин гувернер кнежев рече шефу, да Његова Узвишеност хоће да купи целу опрему; с тога изнесоше најлепше ствари, које нађоше допадање се од стране Његове Узвишености, који је то изражавао са једно „oui“ или само климањем главе. Читаве штосове пакета са најодабранијим стварима послаше у кола,

те их готово напунише. Гувернер замоли шефа још, да покаже Њ. Светлости гобелинске тепихе и запита кнеза, да ли може он за то време да однесе ствари до Гранд Хотела, па ће доћи после с тајним секретаром да изравна рачуне.

„Oui, oui,“ рече кнез. Кола одоше, а кнез остаде; купио је већ повелик број тепиха на тај начин, што је само климнуо главом или рекао „oui“ — а то је било по вољи трговцу. Један сат прође; шеф запита Њ. Узвишеност, да ли ће се његов гувернер скоро вратити. „Oui, oui.“ Чекаху два сата узалуд. Даље не мога издржати шеф, већ запита Набоба, да ли сме да пошаље у Гранд Хотел по гувернера. Oui, oui!“ То и учинише, и сав преплашен врати се послати и рече: „Њ. Узвишеност Набоб од Рампура седи баш сада у Гранд Хотелу, и никад није имао посла с каквим гувернером, нити пак с тим базаром.“ Зовнуше полицију, и тек тада проговори овај „Индијанац“ лепо француски, те рече, да је пре кратког времена дошао у Париз из Хавра, и да је данас био беспослен на Сенином кеју, кад га зауставише два фино одевена господина и запиташе, хоће ли да заради двадесет динара. „Наравно, ја пристадох. Обукоше ме фино и поучише, да само говорим „oui“ или да климам главом, и за то сам добио десет динара унапред. И сада молим полицију, да ми каже, да ли зна, где стањују та два господина, да одем до њих, те да примим и других десет динара.“ Јест, кад би то полиција знала! Она на велику срећу свију варалица, није свезнајућа.

И Панамским Скандалом умели су се користити неколико швиндлера. Једног новембарског дана застадоше једна кола пред вилом маркиза де Парниса у Avenue Marceau. Маркиз је зиму увек проводио у Ници. Из кола изиђоше три господина; портир, који је у кући само са својом женом управљао, отвори врата. „Ја сам полицијски чиновник,“ повика један од господи оштрим тоном и отвори горњи капут, на чијој је постави био полицијски знак. „Ви сте ухапшени, ево наредбе о вашем затварању,“ и показа овоме престрављеноме човеку велику службену хартију. „Ви сте узели од свога господара један чек од 30.000 динара, који је он добио од Панамског Друштва, те сте тако постали и ви сакривац. Сержане, припазите на овога човека, њега ћемо после на осуђеничким колима одвести. А сада напред, да претресемо кућу!“ Сержан, како га мало пре полицијски комесар назва, остаде доле у ходнику да пази на портира, чија је жена одвела полицијског комесара и његовог пратиоца у маркижеву приватну канцеларију, и ту је сву праметну. Ствари од вредности одвојише на страну, и ставише о њима записник, који је морала да потпише портирова жена, па их онда однесоше у кола, а за тим у полицијску префектуру. Комесар и његов секретар одоше колима, а сержан остаде да пази; после једно пола сата оде он да потражи осуђеничка кола, која су сигурно залутала. Наравно, он више не дође, и тек после извесног времена сетише се портир и његова жена, да је то била превара. Однете ствари вределе су близу 200.000 франака.

Кућни су надзорници најчешће жртве вараличких операција. Један човек у плавој блузи утрчи сав задуван у надзорникову собу и повиче његовој жени: „Госпођо, госпођо, на четвртм се спрату појавила ватра — пламени врћи пролазе кроз прозоре!“ Преплашена госпођа, разуме се, отрчи уз стенице; горе не нађе ни трага од пожара, а доле не нађе ни трага од својих накита.

Један човек, обучен као слуга у каквом новчаном заводу, дође једно вече код кућног надзорника: „Могу ли говорити са госпођом Делавеновом?“ — „Извините, она је изишла.“ — „О, то је фатално — она је молила јутрос нашу Банку, да јој изда 1500 франака, јер има, рече, сутра неко повелико плаћање.“ — „Госпођи ће бити веома криво, што је нисте затекли.“ — „Верујем, већ. Али ја ћу јој написати неколико речи; молим вас за парче хартије, мастило и перо“ — док је писао рече опет: „знате, ја ћу код вас оставити новац,“ и извуче из свога портмоне-а две банкноте по 1000 динара. „Ви ћете то још данас предати госпођи Делавеновој, је ли?“ — „Ако хоћете да ми поверите, можете бити сигурни.“ — „Добро а можете ли ми вратити кусура 500 франака?“ — „О, да,“ и портир отвори свој орман и извади новац. Пошто је послужитељ из Банке примио 500 динара, отиде. Наравно, госпођа Делавенова није никакав новац тражила, обе банкноте беху лажне, а спримах кућни надзорник остаде без своје уштеде.

У портирову собу уђе један амалин с једним тенким пакетом књига. Скиде капу, обриса зној и пошто се издувао, рече портировој жени: „До врага, баш се намучих! Господин професор Диран није још код куће — не, не, ја знам, он је баш сада купио на кеју ове књиге, ево листе, и молим вас да ми исплатите 25 динара; ја не знам, Бога ми, како ти људи могу бацати толике новце на такве трице!“ — „Он је научењак“, рече портирова жена готово охоло, „он довлачи амо књиге са ових страна!“ — „Да, да, он претура тамо још друге књиге, и баш за то и није хтео да исплати рачун, да би имао новаца за друге књиге. Ево рачуна, госпођо.“ — Добра чуварица куће исплати 25 франака, и носач их узео, али додаде: „Но, госпођо, на овакој врућини, а пакет је веома тежак, ваљда сам заслужио бакшиш, зар не? Господин Диран сигурно ће вам тај издатак признати,“ и, пошто прими још по динара, оде рекавши више пута „merci“. — У пакету је било разног ђубрета, које није ништа вредело, а господин Диран, разуме се није купио никакве књиге, већ је та варалица изиграла његову манију за куповањем књига.

(СВРШИЋЕ СЕ)

Т Р А Ж И С Е.

Начелник, ср. качерског депешом од 20. ов. м-ца № 6408 јавља: „У селу Живковцима, овог среза ухваћена је 12. ов. м-ца једна кобила, длаке доратасте, средње величине, има на левој страни врата државни жиг „а“ изврнуто, без других знакова“. Тражи се сопственик да се обрати ср. начелнику са доказима о својини, (акт Управе гр. Београда № 19446).

Начелник, ср. качерског депешом од 18. ов. м-ца Бр. 6282, јавља: „У селу Моравцима ухваћена је једна кобила са старим седлом, длаке затворено доратасте, седло је бок мађарско и старом уздом, на леђима има три белеге од седла, висока 145—150 см. Има државни жиг с леве стране врата „в“, непоткована.“ Тражи се сопственик који са доказима да се јави ср. начелнику (акт Упр. гр. Београда № 19266.)

Павла, сина Јована Цветковића, тежака из Комарице, среза власотиначког нестало је од пре 15 дана. Он има 18 год. омален је, плав, ђосав, у оделу сукненом. Ако ко ма шта сазна о њему, нека о томе одмах извести начелство окр. пиротског с позивом на Бр. 8540, или Управу града Београда на Бр. 19679.

Наста, кћи поч. Перка Милићевића из Пожеге 19. ов. м. око 7 сати изјутра побегла је од своје мајке Круне и однела је 5—6 дин. у новцу, 2 пара ципела и 2 сукње. Она има 15—16 год., средњег је раста, косе риђе, очију плавих, образа округлих, носа правилног, у опште је плава, има белегу испод носа од убоја. Наређује се тражење. О пронађеној одмах извести начелника ср. пожешког с позивом на Бр. 11112, или Управу гр. Београда на Бр. 19447.

Милоша Симеуновића, бив. практиканта оvd. тражи првостеп. суд за град Београд актом од 20. ов. м-ца Бр. 15173, да му се стражарно спроведе. Управа града Београда, актом № 19455. наређује тражење.

П О Т Е Р А.

Милану Војићу, земљоделцу из Скобаља, среза смедеревског, ноћу између 13.—14. тек. м-ца украдене су две кобиле. Једна од њих има 20, а друга 4 год., обе су длаке врране. Начелник среза смедеревског депешом од 22. тек. м-ца Бр. 12426, моли све полицијске власти, да лопове са покрајом живо потраже и у случају проналаска њему стражарно спроведу. Пронађени лопови могу се спровести и Управи града Београда с позивом на Бр. 19680.

Љуба Антић, тежак из Мелова на дан 8. Јула о. г. дању извршио је отмицу 8 коња Ванђелу Маријони Ашићина из планине Кукавице у друштву са **Недељком Јовановићем**, из Губеревца, хајдуком (види слику у бр. 16 стр. 122 и бр. 25 стр. 194 од ове године) **Анђелком Стојановићем**, **Јањом Илићем**, и **Манчом Стефановићем**, из Крушевце Главе и чим је дознао да се за ово дело тражи, побегао је. Љуба има 35—40 год., стаса високог, образа дугих, сувих, бркова жутих, очију смећих, косе

црне, говор обичан. На себи носи гуњ, чакшире, капу шајкачу, опанке; од оружја носи дугу пушку капислију, револвер и реденик са метцима. Наређује се жива потера. Пронађеног стражарно спровести начелнику ср. пољаничког с позивом на депешу Бр. 5365., или Управи гр. Београда на Бр. 19638.

Вогосав Милићевић из Врбовца, среза смедеревског, окр. подунавског, осуђеник београд. казног завода Бр. 1770, **побегао је** 22. ов. м. у 5 сати по подне са рада из топчидерске осуђеничке баште. Наређује се потера. Нађеног стражарно спровести Управи истог казног завода с позивом на Бр. 4896 или Управи града Београда на Бр. 19705.

Вогосав је по други пут на робији. Први пут је пресудом подунав првост. суда под № 4108, 1894 г. осуђен био на две године робије.

Други пут пресудом истог суда од 6. новембра 1896 год. № 24238 на четири године у лакој окову, зато што је у друштву са Милованом Панчићем из истог места (осуђеником Бр. 1771) у петак уочи Видов-дана 1896 године украо волове, сточни билет фалсификовао и продао их на пожаревачком вагару. По уверењу општинског суда, а и по томе што је ово већ други пут на осуди за опасне крађе, Вогосав је рђавог владања.

Сотир Милосављевић, из Пљакова ср. косаничког, окр. топличког, осуђеник београдског казног завода Бр. 2359, **побегао је** 22. ов. м. у 5 сати по подне са рада из Топчидера, заједно са Вогосавом Милићевићем, осуђеником Бр. 1770. Сотир је пресудом прокупачког првостепеног суда од 14. августа пр. год. Бр. 7002., осуђен на 12 година робије но као малолетан без окова и губитка грађанске части. Осуђен је за то, што је 17. јуна 1897 год., изјутра, око 7 сати пре подне, у два маха пуцао из пушке Пибодијевога система на Милува Јовановића из истог места пољског чувара, и овога на месту убио. Овај злочин извршио је због тога, што му је убијени Милун казао, да ће додати, што је овај (Сотир) учинио штету у њиви Радоице Миловановића из Пљакова. Сотир је у 21. години. Наређује се тражење; пронађеног стражарно спровести Управи београд. казног завода с позивом на Бр. 4896, или Управи гр. Београда на Бр. 19705.

Милорад Тадић, шегрт Стевана Карна лимара овд. 27. пр. мес. напустио је газду и побегао, пошто је дигао 10 дин. пазарног новца. Милорад има 14 год., средњег је раста, у лицу смеђ, образа округлих. У оделу је варошком. Пронађеног упутити начелству округа подринског с позивом на Бр. 12472, или Управи града Београда на Бр. 20396.

Ђорђе Гушић, родом из села Плешина, среза студеничког, који је био у притвору код начелства округа нишког због опасне крађе, 24. тек. м-ца побегао је из притвора. Он има 18 год., стаса је омаленог, црномањаст је, у оделу немачком. Наређује се тражење. Пронађеног треба стражарно спровести поменутом начелству с позивом на Бр. 15073, или Управи гр. Београда на Бр. 19877.

Аксентије Цветковић, слуга, родом из Турске, који је био под истрагом и у притвору код начелника среза беличког због убиства, па решењем истог начелника пуштен у слободу — на јемство, злоупотребио је слободу и побегао. Јагодински првостепени суд актом № 13262, моли све полицијске власти, да Аксентија потраже и у случају проналаска њему стражарно спроведу. Пронађени Аксентије може се спровести и Управи гр. Београда с позивом на Бр. 19929.

Милош — Миша Монашевић, калфа обућарски, који је био под истрагом и у притвору код начелника среза јасеничког окр. крагујевачког, 26. тек. м-ца побегао је из притвора. Он је родом из Крагујевца, има 18 год. плав је, високог стаса, у оделу немачком. Наређује се тражење. Пронађеног треба стражарно спровести поменутом начелнику с позивом на Бр. 12122, или Управи гр. Београда на Бр. 20051.

Геџа Вауер, родом из Пеште, а благајник једног завода у Фијуми, украо је 26.000 фор. Аустриске власти мисле да се Геџа крије код нас у унутрашњости Србије. Одређују награду ономе ко га пронађе 10% дакле 2.600 форинти. О пронађеном треба известити Управу гр. Београда, с позивом на Бр. 18980.

Спасоје Пајовић, раденик зидарски, родом из Сенице у Турској, 24 тек. м-ца извршио је у Аранђеловцу две крађе и једну превару, па побегао. Он има 35 год., средњег је стаса, косе риђе, бркова великих жутих, у лицу је сувоњав, у оделу је сукненом. Мисли се да се Спасоје сада налази у Паланци, Рипњу, Влашком Пољу или околним селима. Начелник среза јасеничког, окр. крагујевачког депешом Бр. 12168, моли све полицијске власти, да Спасоја живо потраже и у случају проналаска њему стражарно спроведу. Пронађени Спасоје може се спровести и Управи гр. Београда с позивом на Бр. 20159.

УЗ СЛИКУ „АТЕЉЕ ПОЛИЦИЈСКОГ ГЛАСНИКА“

Ова зграда подигнута је на оном празном плацу који је уз Управу града Београда, а на оним рушевинама где је некада била турска полиција, за коју и данас још памте старији београђани. Под њом је још у целости онај историјски подрум у којем су Турци вешали осуђенике, а још стоје и оне алке, о којима су жртве висиле.

У атељеу „Полицијског Гласника“ сликају се сви осуђеници, коцкари и други опасни људи, њихове се слике тамо израђују и спремају за албуме полицијске.

Од 1. новембра у ову зграду преселиће се и целокупно уредништво „Полицијског Гласника.“

ИЗЈАВЕ, ПОРУКЕ И ОДГОВОРИ УРЕДНИШТВА.

У велико се чине припреме, да „Полицијски Гласник“ излази и у вечерњем издању. По свој прилици први број угледаће свега у другој половини септембра, или најдаље 1. октобра тек. год.

Овај лист излазиће независно од „Полицијског Гласника“ али стајаће у вези с њим и чиниће му услуге.

Доносиће тачне дневне догађаје из Београда и унутрашњости Србије, а у свакоме броју биће и по која криминална прича из наше и стране криминалистике са илустрацијама.

Издазиће без разлике свакога дана и продаваће се на број по 5 пара динарски.

Многи наши повереници често пута шаљу нам на име скупљене претплате по незнатну суму у неплаћеном аманетном писму, и ми овамо морамо да платимо 75 пара динарских на име поштанске таксе. Један ср. начелник, послао нам је једном приликом ресто 80 пара дин. у писму неплаћеном и то у таксеним маркама. Кад смо платили поштарину 75 пара и марке продали са шконтотом 5 пара, онда писмо ништа ни добили. Да се ово неби и у будуће дешавало молимо све поверенике — ср. начелнике и оне који су од ових овлашћени, да при шаљању новаца поштанску таксу плате из суме од претплате, а испод 12 динара да и не шаљу, но да причекају, док још коју суму на име претплате не прикупе.

За послате календаре „Полицајац“ још од неколико њих писмо добили новац. принуђени смо да то опет потражимо овим путем. Ако и ово не помогне, позваћемо их поименце у једном од идућих бројева. Да до тога не дође, молимо их дакле да новац што пре пошљу.